Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 26ης Ιουλίου 2017 *

«Αίτηση αναιρέσεως – Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας – Καταπολέμηση της τρομοκρατίας – Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων – Δέσμευση κεφαλαίων – Κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ – Άρθρο 1, παράγραφοι 4 και 6 – Κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 – Άρθρο 2, παράγραφος 3 – Διατήρηση οργανώσεως στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές ενέργειες – Προϋποθέσεις – Πραγματική βάση των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων – Απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση C-599/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2014,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από την E. Finnegan, καθώς και από τους G. Étienne και B. Driessen,

αναιρεσείον,

υποστηριζόμενο από τη:

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues, F. Fize, D. Colas και B. Fodda,

παρεμβαίνουσα στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), με έδρα το Herning (Δανία), εκπροσωπούμενη από τους T. Buruma και A. M. van Eik, advocaten,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Βασίλειο των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενο από την M. K. Bulterman και τον J. Langer,

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον S. Brandon καθώς και από τις C. Crane, J. Kraehling και V. Kaye, επικουρούμενους από την M. Gray, barrister,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την D. Gauci και τον F. Castillo de la Torre,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Tizzano, Αντιπρόεδρο, L. Bay Larsen, T. von Danwitz (εισηγητή), J. L. da Cruz Vilaça και M. Βηλαρά, προέδρους τμήματος, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Μαΐου 2016,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή του αναιρέσεως το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου (T-208/11 και T-508/11, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, EU:T:2014:885), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε:

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 83/2011 του Συμβουλίου, της 31ης Ιανουαρίου 2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 610/2010 (ΕΕ 2011, L 28, σ. 14)·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 687/2011 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση των εκτελεστικών κανονισμών (ΕΕ) 610/2010 και (ΕΕ) 83/2011 (ΕΕ 2011, L 188, σ. 2)·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1375/2011 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 687/2011 (ΕΕ 2011, L 343, σ. 10)·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 542/2012 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2012, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1375/2011 (ΕΕ 2012, L 165, σ. 12)·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1169/2012 του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 2012, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 542/2012 (ΕΕ 2012, L 337, σ. 2) ·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 714/2013 του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 2013, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων έναντι ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 1169/2012 (ΕΕ 2013, L 201, σ. 10)·

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 125/2014 του Συμβουλίου, της 10ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων έναντι ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 714/2013 (ΕΕ 2014, L 40, σ. 9), και

– τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 790/2014 του Συμβουλίου, της 22ας Ιουλίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 125/2014 (ΕΕ 2014, L 217, σ. 1),

(στο εξής, από κοινού: επίδικες πράξεις), στον βαθμό κατά τον οποίο οι πράξεις αυτές αφορούν τους Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (Τίγρεις για την απελευθέρωση του Ταμίλ Ιλάμ).

Το νομικό πλαίσιο

Το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

2 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001 το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001), με το οποίο καθορίζονται στρατηγικές για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και, ειδικότερα, της χρηματοδοτήσεώς της με κάθε μέσο. Το σημείο 1, στοιχείο c, του ψηφίσματος αυτού ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κράτη δεσμεύουν αμελλητί τα κεφάλαια και λοιπά χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους προσώπων που τελούν ή αποπειρώνται να τελέσουν τρομοκρατικές πράξεις, διευκολύνουν την τέλεσή τους ή συμμετέχουν σε αυτές, οντοτήτων που ανήκουν ή ελέγχονται από τα πρόσωπα αυτά, καθώς και προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την καθοδήγηση αυτών των προσώπων και οντοτήτων.

3 Το εν λόγω ψήφισμα δεν περιλαμβάνει κατάλογο προσώπων επί των οποίων πρέπει να εφαρμόζονται τα περιοριστικά αυτά μέτρα.

Το δίκαιο της Ένωσης

Η κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ

4 Προς υλοποίηση του εν λόγω ψηφίσματος 1373 (2001), το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθέτησε, στις 27 Δεκεμβρίου 2001, την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93).

5 Το άρθρο 1 της εν λόγω κοινής θέσεως ορίζει:

«1. Η παρούσα κοινή θέση εφαρμόζεται σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων άρθρων στα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις και τα οποία παρατίθενται στο παράρτημα.

[…]

4. Ο κατάλογος του παραρτήματος καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία δεικνύουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε η εν λόγω απόφαση αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως για μια τρομοκρατική πράξη ή την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων είτε καταδίκη για τέτοιες πράξεις. Πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που προσδιορίζονται από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ότι έχουν σχέση με την τρομοκρατία και κατά των οποίων έχει διατάξει κυρώσεις μπορούν να συμπεριληφθούν στον κατάλογο αυτό.

Για τους σκοπούς της παρούσας παραγράφου ως “αρμόδια αρχή” νοείται δικαστική αρχή ή, εάν δικαστικές αρχές δεν έχουν αρμοδιότητα στον τομέα τον οποίο καλύπτει η παρούσα παράγραφος, ισοδύναμη αρμόδια αρχή στον εν λόγω τομέα.

[…]

6. Τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μια φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρηση τους στον κατάλογο δικαιολογείται.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001

6 Το Συμβούλιο, εκτιμώντας ότι για την υλοποίηση, σε κοινοτικό επίπεδο, των περιγραφομένων με την κοινή θέση 2001/931 μέτρων ήταν αναγκαία η έκδοση κανονισμού, εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 52, σ. 58).

7 Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού ορίζει:

«1. Εκτός εάν επιτρέπεται δυνάμει των άρθρων 5 και 6:

α) δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια, χρηματικά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικοί πόροι που ανήκουν ή βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή φυσικού ή νομικού προσώπου, ομάδας ή οντότητας που περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3,

β) κανένα κεφάλαιο, άλλο χρηματικό περιουσιακό στοιχείο ή οικονομικός πόρος δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, σε οποιοδήποτε ή προς όφελος οποιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3.

2. Εκτός εάν επιτρέπεται δυνάμει των άρθρων 5 και 6, απαγορεύεται η παροχή χρηματοοικονομικών υπηρεσιών σε οποιοδήποτε ή προς όφελος οποιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3.

3. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, καταρτίζει, αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο παρών κανονισμός, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 4, 5 και 6 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ. Ο κατάλογος αυτός αποτελείται από:

i) φυσικά πρόσωπα που διαπράττουν, ή επιχειρούν να διαπράξουν, συμμετέχουν ή διευκολύνουν τη διάπραξη οιασδήποτε τρομοκρατικής πράξης·

ii) νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που διαπράττουν ή επιχειρούν να διαπράξουν, συμμετέχουν ή διευκολύνουν τη διάπραξη οιασδήποτε τρομοκρατικής πράξης·

iii) νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που ανήκουν σε ή ελέγχονται από ένα ή περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που αναφέρονται στα στοιχεία i) και ii) ή

iv) φυσικά ή νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την καθοδήγηση ενός ή περισσοτέρων φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που αναφέρονται στα στοιχεία i) και ii).»

Το ιστορικό της διαφοράς και οι επίδικες πράξεις

8 Στις 29 Μαΐου 2006 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2006/379/ΕΚ, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση της απόφασης 2005/930/ΕΚ (ΕΕ 2006, L 144, σ. 21). Με την απόφαση αυτήν το Συμβούλιο περιέλαβε τους LTTE στον κατάλογο που προβλέπεται από το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (στο εξής: επίμαχος κατάλογος).

9 Η εγγραφή των LTTE στον κατάλογο αυτόν διατηρήθηκε με μεταγενέστερες πράξεις του Συμβουλίου, ιδίως δε με τις επίδικες πράξεις.

10 Με τις αιτιολογικές εκθέσεις των πράξεων αυτών το Συμβούλιο περιέγραψε τους LTTE ως τρομοκρατική ομάδα και αναφέρθηκε σε σειρά τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να έχουν τελέσει από το 2005. Το Συμβούλιο εξέφρασε την εκτίμηση ότι, «καίτοι η πρόσφατη στρατιωτική ήττα των LTTE έχει αποδυναμώσει σημαντικά τη διάρθρωσή τους, η πιθανή πρόθεση της οργάνωσης αυτής είναι να συνεχίσει τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Σρι Λάνκα». Επιπροσθέτως, το Συμβούλιο αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, σε δύο αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας του έτους 2001, περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE και περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων τους (στο εξής, από κοινού: αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου), καθώς και σε απόφαση των ινδικών αρχών του 1992, περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE, η οποία επικυρώθηκε το 2004 (στο εξής: απόφαση των ινδικών αρχών). Το Συμβούλιο, το οποίο διαπίστωσε, ως προς τις αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου και –μόνο με την αιτιολογική έκθεση του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014– ως προς την απόφαση των ινδικών αρχών, ότι αυτές επανεξετάζονταν τακτικώς ή υπέκειντο σε επανεξέταση ή ένδικη προσβολή, διατύπωσε την εκτίμηση ότι οι αποφάσεις αυτές είχαν ληφθεί από αρμόδιες αρχές, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Τέλος, το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι οι εν λόγω αποφάσεις εξακολουθούσαν να τελούν εν ισχύι και διατύπωσε την εκτίμηση ότι οι λόγοι που είχαν δικαιολογήσει την εγγραφή των LTTE στον επίμαχο κατάλογο εξακολουθούσαν να κρίνονται βάσιμοι.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

11 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Απριλίου 2011, οι LTTE άσκησαν προσφυγή, πρωτοκολληθείσα υπό τον αριθμό T-208/11, με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 83/2011, καθόσον η πράξη αυτή τους αφορούσε.

12 Με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Σεπτεμβρίου 2011 και του οποίου η τακτοποίηση έγινε στις 19 Οκτωβρίου 2011, οι LTTE άσκησαν προσφυγή, πρωτοκολληθείσα υπό τον αριθμό T-508/11, με αίτημα την ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 687/2011, καθόσον η πράξη αυτή τους αφορούσε.

13 Δεδομένου ότι, διαρκούσης της δίκης, το Συμβούλιο εξέδωσε τους κανονισμούς 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 και 790/2014, με τους οποίους καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν, αντιστοίχως, οι προηγούμενοι εκτελεστικοί κανονισμοί, οι LTTE προσάρμοσαν εν συνεχεία τα αρχικά αιτήματά τους ούτως ώστε να εμπερικλείεται σε αυτά και η ακύρωση των τελευταίων αυτών κανονισμών, καθόσον οι πράξεις αυτές τους αφορούσαν.

14 Προς στήριξη των αιτημάτων τους οι LTTE προέβαλαν κατ' ουσίαν επτά λόγους ακυρώσεως, ήτοι έξι κοινούς στις υποθέσεις T-208/11 και T-508/11 λόγους και έναν έβδομο λόγο στην υπόθεση T-508/11. Οι έξι κοινοί στις δύο αυτές υποθέσεις λόγοι ακυρώσεως αντλούνταν, πρώτον, από τη μη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 επί της διαφοράς μεταξύ των LTTE και της κυβερνήσεως της Σρι Λάνκα, δεύτερον, από εσφαλμένο χαρακτηρισμό των LTTE ως τρομοκρατικής οργανώσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931, τρίτον, από μη ύπαρξη αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, τέταρτον, από μη διενέργεια της απαιτούμενης από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 επανεξετάσεως, πέμπτον, από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και, έκτον, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος της προσφεύγουσας οντότητας για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος προβλήθηκε μόνο στο πλαίσιο της υποθέσεως T-508/11, αντλείτο από παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της επικουρικότητας.

15 Αφού απέρριψε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό τον τέταρτο, τον πέμπτο και τον έκτο λόγο ακυρώσεως και, εν μέρει, τον τρίτο λόγο ακυρώσεως και, επί αυτής της βάσεως, ακύρωσε τις επίδικες πράξεις καθόσον αφορούσαν τους LTTE.

Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

16 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση·

– να αποφανθεί οριστικώς επί των ζητημάτων που αποτελούν αντικείμενο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως και να απορρίψει τις ασκηθείσες από τους LTTE προσφυγές και

– να καταδικάσει τους LTTE στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο τόσο πρωτοδίκως, όσο και στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης.

17 Οι LTTE ζητούν από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως του Συμβουλίου·

– να επικυρώσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και

– να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής δίκης και να επικυρώσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση καθόσον αφορά την καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίας.

18 Η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρεμβαίνουν υπέρ του Συμβουλίου.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, με τις σκέψεις 141 και 146 έως 148 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι το Συμβούλιο όφειλε να αποδείξει, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, ότι είχε εξακριβώσει ότι η ινδική έννομη τάξη εξασφάλιζε προστασία των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ισοδύναμη με την κατοχυρούμενη σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το Συμβούλιο, μολονότι παραδέχεται ότι οφείλει να ελέγχει αν εξασφαλίζεται τέτοια προστασία οσάκις, όπως εν προκειμένω, στηρίζεται σε απόφαση εκδοθείσα από αρχή τρίτου κράτους, υποστηρίζει ότι η κοινή θέση 2001/931 δεν επιβάλλει σε αυτό την υποχρέωση παροχής αιτιολογίας σχετικής με τον έλεγχο αυτόν.

20 Κατά το Συμβούλιο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το ίδιο υποχρεούται να αποδείξει ότι οι ισχύουσες σε τρίτο κράτος διαδικασίες πλαισιώνονται από εγγυήσεις, όσον αφορά τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, ισοδύναμες με τις προβλεπόμενες από το δίκαιο της Ένωσης, δεν μπορεί να του καταλογίζεται το γεγονός ότι προέβη στην εν λόγω απόδειξη με το υπόμνημά του αντικρούσεως και όχι με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων. Κατά το Συμβούλιο, καθόσον το τρίτο κράτος θα μπορούσε να εκλάβει ένα σχόλιο, σε αυτές τις αιτιολογικές εκθέσεις, σχετικό με τον σεβασμό ή μη των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ως ανάμειξη στις εσωτερικές του υποθέσεις, η αιτιολόγηση την οποία απαιτεί το Γενικό Δικαστήριο θα εμπόδιζε το Συμβούλιο να στηρίζεται στις αποφάσεις τρίτων κρατών. Η κατάσταση θα ήταν διαφορετική εάν το Συμβούλιο είχε εκ του νόμου την ευχέρεια να διατυπώνει τις παρατηρήσεις του επί του νομικού συστήματος του εκάστοτε τρίτου κράτους με τα υπομνήματά του ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, όπου τα υπομνήματα αυτά θα ετύγχαναν έως έναν βαθμό εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.

21 Οι LTTE αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Προκειμένου το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, πρέπει εισαγωγικώς να επισημανθεί ότι, με τις σκέψεις 125 έως 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς ερμήνευσε τον όρο «αρμόδια αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ως μη αναφερόμενο αποκλειστικώς στις αρχές των κρατών μελών, αλλά ως δυνάμενο, κατ' αρχήν, να εμπερικλείει τις αρχές τρίτων κρατών.

23 Η ερμηνεία αυτή, η οποία, εξάλλου, δεν επικρίνεται από τους διαδίκους στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, δικαιολογείται, πράγματι, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του γράμματος του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, το οποίο δεν υπάγει στο εννοιολογικό περιεχόμενο του όρου «αρμόδιες αρχές» αποκλειστικώς τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών και, αφετέρου, του σκοπού της κοινής αυτής θέσεως, η οποία υιοθετήθηκε προς υλοποίηση του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, ψηφίσματος που σκοπεί στην εντατικοποίηση της μάχης κατά της τρομοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω της συστηματικής και στενής συνεργασίας όλων των κρατών.

24 Δεδομένου τούτου, επίσης ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, με τη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, πριν στηριχθεί σε απόφαση αρχής τρίτου κράτους, το Συμβούλιο οφείλει να εξακριβώνει αν η απόφαση αυτή εκδόθηκε υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

25 Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη κρίνει ότι το Συμβούλιο οφείλει, οσάκις λαμβάνει περιοριστικά μέτρα, να σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξεως της Ένωσης και στα οποία συγκαταλέγονται τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 97 και 98, καθώς και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψεις 65 και 66).

26 Συναφώς, η αναγκαιότητα διενέργειας του περιγραφέντος με τη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως έλεγχου, την οποία αναγνωρίζει ρητώς το Συμβούλιο στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, συνάγεται, μεταξύ άλλων, από τον σκοπό της επιταγής που προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, κατά την οποία η αρχική εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο πρέπει να βασίζεται σε απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή. Η επιταγή αυτή σκοπεί, συγκεκριμένα, στην προστασία των εν λόγω προσώπων ή οντοτήτων, εξασφαλίζοντας ότι αρχική εγγραφή τους στον επίμαχο κατάλογο χωρεί μόνον εφόσον αυτή θεμελιώνεται σε αρκούντως εδραία πραγματική βάση (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψη 68). Πλην όμως, ο σκοπός αυτός δύναται να επιτευχθεί μόνον εάν οι αποφάσεις των τρίτων κρατών επί των οποίων το Συμβούλιο θεμελιώνει τις αρχικές εγγραφές προσώπων ή οντοτήτων στον εν λόγω κατάλογο λαμβάνονται υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

27 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται, εξάλλου, από το σημείο 4 του εγγράφου με τίτλο «Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism» (Μέθοδοι εργασίας της ομάδας εργασίας σχετικά με την υλοποίηση της κοινής θέσεως 2001/931 για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας), το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ του εγγράφου 10826/1/07 REV 1 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007, σημείου εκ του οποίου προκύπτει ότι, όταν το Συμβούλιο στηρίζεται στην εισήγηση τρίτου κράτους προκειμένου να θεμελιώσει την εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, εξετάζει αν η εισήγηση αυτή σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, ιδίως δε το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και το δικαίωμα προσβάσεως σε αμερόληπτο δικαστήριο.

28 Στον βαθμό κατά τον οποίο το Συμβούλιο αμφισβητεί την αναγκαιότητα παροχής, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, αιτιολογίας η οποία να βεβαιώνει ότι το ίδιο ήλεγξε κατά πόσον η απόφαση των ινδικών αρχών είχε ληφθεί υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, υπενθυμίζεται ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση του επαρκούς ή μη χαρακτήρα της αιτιολογίας υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 140 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής πράξεως, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον θιγόμενο ικανές ενδείξεις ώστε αυτός να είναι σε θέση να γνωρίζει αν η εν λόγω πράξη είναι βάσιμη ή αν, ενδεχομένως, ενέχει πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβητήσεως του κύρους της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως αυτής (αποφάσεις της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, σκέψη 74, και της 21ης Απριλίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, σκέψη 70).

30 Επομένως, με την αιτιολογία μιας τέτοιας πράξεως πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά και οι νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της πράξεως αυτής (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 11ης Ιανουαρίου 2007, Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:6, σκέψη 30· της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 96, καθώς και της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 169).

31 Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού, για τον οποίο έγινε λόγος με τη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, της επιταγής κατά την οποία η αρχική εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο πρέπει να βασίζεται σε απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, οσάκις το Συμβούλιο θεμελιώνει την εγγραφή αυτή σε απόφαση τρίτου κράτους, η εγγύηση ότι η απόφαση αυτή έχει ληφθεί υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας έχει ουσιώδη σημασία για την οικονομία της εν λόγω εγγραφής και των μεταγενέστερων αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων. Το Συμβούλιο οφείλει, ως εκ τούτου, να παρέχει, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των αποφάσεων αυτών, τα στοιχεία εκ των οποίων δύναται να συναχθεί ότι βεβαιώθηκε για τον σεβασμό των δικαιωμάτων αυτών.

32 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από τα επιχειρήματα του Συμβουλίου που εκτέθηκαν με τη σκέψη 20 της παρούσας αποφάσεως.

33 Πράγματι, σκοπός της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως είναι να παράσχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να αποφασίσει, εν πλήρει γνώσει των στοιχείων της υποθέσεως, αν είναι σκόπιμο να προσφύγει ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 4ης Ιουνίου 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, σκέψη 53, καθώς και της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 100). Προς τούτο αρκεί το Συμβούλιο να αναφέρει συνοπτικώς, με την αιτιολογική έκθεση της αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι η απόφαση του τρίτου κράτους επί της οποίας προτίθεται να στηριχθεί ελήφθη υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

34 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δύναται να στηριχθεί μόνο σε απόφαση τρίτου κράτους η οποία σέβεται τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, αιτιολογία όπως η περιγραφείσα με την προηγούμενη σκέψη δεν μπορεί να εκλαμβάνεται ως ανάμειξη στις εσωτερικές υποθέσεις του οικείου τρίτου κράτους.

35 Εξάλλου, λαμβανομένης υπόψη της προπαρατεθείσας με τη σκέψη 33 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας, το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι πρέπει να του αναγνωρίζεται το δικαίωμα να διατυπώνει τις σχετικές με το νομικό σύστημα του οικείου τρίτου κράτους παρατηρήσεις του όχι με τις αιτιολογικές εκθέσεις των αποφάσεων περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, αλλά με τα υπομνήματα που αυτό καταθέτει ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης, δεν μπορεί ομοίως να γίνει δεκτό.

36 Εν προκειμένω, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 141 και 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 και 125/2014 το Συμβούλιο αρκείται στη διαπίστωση ότι η ινδική κυβέρνηση απαγόρευσε τη δράση των LTTE το 1992, δυνάμει του Unlawful Activities Act 1967 (νόμου του 1967 περί των παρανόμων δραστηριοτήτων) και, εν συνεχεία, τους συμπεριέλαβε στον κατάλογο των τρομοκρατικών οργανώσεων ο οποίος παρατίθεται στο παράρτημα του Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [(τροποποιημένου) νόμου του 2004 περί της προλήψεως των παρανόμων δραστηριοτήτων]. Η αιτιολογική έκθεση του εκτελεστικού κανονισμού 790/2014 συμπληρώνει απλώς τη διαπίστωση αυτή, αναφέροντας ότι τα τμήματα 36 και 37 του νόμου του 1967 περί των παρανόμων δραστηριοτήτων περιλαμβάνουν διατάξεις σχετικές με τη δυνατότητα προσβολής και επανεξετάσεως του καταλόγου της Ινδίας για τα πρόσωπα και τις οντότητες επί των οποίων επιβάλλονται περιοριστικά μέτρα, ότι η απόφαση περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE

ως παράνομης ενώσεως υπόκειται σε περιοδική επανεξέταση εκ μέρους του Υπουργού Εσωτερικών της Ινδίας, ότι η τελευταία επανεξέταση έλαβε χώρα στις 14 Μαΐου 2012 και ότι, κατόπιν επανεξετάσεως εκ μέρους του δικαστηρίου που συνεστήθη δυνάμει του νόμου του 1967 περί των παρανόμων δραστηριοτήτων, ο χαρακτηρισμός των LTTE ως οντότητας αναμεμειγμένης σε τρομοκρατικές ενέργειες επικυρώθηκε από τον Υπουργό Εσωτερικών της Ινδίας στις 11 Δεκεμβρίου 2012.

37 Ούτε οι εκτελεστικοί κανονισμοί 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 και 125/2014 ούτε ο εκτελεστικός κανονισμός 790/2014 περιέχουν μνεία σε κάποιο στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο ήλεγξε αν η απόφαση των ινδικών αρχών είχε ληφθεί υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Η αιτιολογία των κανονισμών αυτών δεν καθιστά, επομένως, σαφές αν το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση ελέγχου που υπείχε συναφώς.

38 Συνεπώς, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ιδίως με τις σκέψεις 142, 146, 147 και 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επίδικες πράξεις ήταν ανεπαρκώς αιτιολογημένες.

39 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αφορά, μεταξύ άλλων, τις σκέψεις 173, 175, 186 έως 189, 198, 202 έως 204, 212, 213 και 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει, αφενός, ότι η απόφαση αυτή ερείδεται στην πεπλανημένη προκείμενη ότι το Συμβούλιο οφείλει να παρέχει επί τακτικής βάσεως νέους λόγους για τη διατήρηση της εγγραφής των LTTE στον επίμαχο κατάλογο. Εφόσον οι εθνικές αποφάσεις που δικαιολόγησαν την αρχική εγγραφή των LTTE στον κατάλογο αυτόν δεν έχουν ακυρωθεί ή ανακληθεί και ελλείψει άλλων στοιχείων συνηγορούντων υπέρ της διαγραφής των LTTE από τον εν λόγω κατάλογο, το Συμβούλιο είχε το δικαίωμα να διατηρήσει την εγγραφή των LTTE στον επίμαχο κατάλογο, επί τη βάσει και μόνον των εθνικών αποφάσεων που είχαν δικαιολογήσει την αρχική εγγραφή της συγκεκριμένης οντότητας στον κατάλογο αυτόν.

41 Αφετέρου, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τη χρησιμοποίηση πληροφοριών προερχόμενων από δημοσίως προσβάσιμες πηγές για τις ανάγκες των περιοδικών επανεξετάσεων. Το Συμβούλιο εκτιμά ότι πρέπει να του αναγνωρίζεται η δυνατότητα να στηρίζεται, προς τούτο, σε στοιχεία άλλα, πέραν των εθνικών αποφάσεων, καθόσον συχνά δεν υφίσταται καμία εθνική απόφαση μεταγενέστερη της αρχικής εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο. Κατά το Συμβούλιο, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου είναι αντίθετη προς τον σκοπό καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας, ο οποίος προβλέπεται από την κοινή θέση 2001/931.

42 Η Επιτροπή και τα κράτη μέλη που έλαβαν μέρος στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία συντάσσονται με τα επιχειρήματα του Συμβουλίου, τονίζοντας, μεταξύ άλλων, τη διάκριση που η κοινή θέση 2001/931 καθιερώνει μεταξύ, αφενός, της αρχικής εγγραφής οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής αυτής θέσεως, και, αφετέρου, των διαδοχικών επανεξετάσεων, οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, αυτής.

43 Αντιθέτως, κατά τους LTTE, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι, εφόσον το Συμβούλιο επιλέγει να παράσχει νέους λόγους για τη διατήρησή τους στον επίμαχο κατάλογο, οι λόγοι αυτοί πρέπει να αντλούνται από εθνικές αποφάσεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, και όχι από τον Τύπο ή το διαδίκτυο. Η άποψη του Συμβουλίου ότι το ίδιο δύναται να χρησιμοποιήσει δημοσίως διαθέσιμες πληροφορίες προκειμένου να αιτιολογήσει τη διατήρηση της

εγγραφής στον επίμαχο κατάλογο είναι αντίθετη προς το σύστημα δύο επιπέδων που καθιερώθηκε με την κοινή θέση 2001/931 και την απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa (C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711).

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά τους όρους υπό τους οποίους το Συμβούλιο δύναται, στο πλαίσιο της επανεξετάσεως της εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, στην οποία οφείλει να προβαίνει βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, να διατηρήσει το πρόσωπο αυτό ή την οντότητα αυτήν στον εν λόγω κατάλογο. Ο προσδιορισμός των όρων αυτών προαπαιτεί την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, καθώς και συνεκτίμηση ιδίως της σχέσεως της διατάξεως αυτής με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της εν λόγω κοινής θέσεως, το οποίο διέπει τους όρους αρχικής εγγραφής του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας στον εν λόγω κατάλογο.

45 Το Δικαστήριο έχει κρίνει, σε σχέση με τις αρχικές αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, ότι το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 αναφέρεται σε απόφαση ληφθείσα από εθνική αρχή, απαιτώντας ακριβείς πληροφορίες ή στοιχεία του σχετικού φακέλου εκ των οποίων να προκύπτει ότι έχει ληφθεί τέτοια απόφαση. Σκοπός της απαιτήσεως αυτής είναι να εξασφαλίζεται ότι, εφόσον η Ένωση δεν διαθέτει μέσα ώστε να διενεργεί η ίδια έρευνες σχετικές με την ανάμειξη προσώπου ή οντότητας σε τρομοκρατικές ενέργειες, η απόφαση του Συμβουλίου περί της αρχικής εγγραφής του προσώπου ή της οντότητας στον επίμαχο κατάλογο λαμβάνεται επί αρκούντως βάσιμων στοιχείων, τα οποία επιτρέπουν στο Συμβούλιο να συναγάγει ότι υφίσταται ο κίνδυνος, στην περίπτωση κατά την οποία δεν ληφθούν ανασταλτικά μέτρα, το πρόσωπο ή η οντότητα να εξακολουθήσει να μετέχει σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψεις 69, 79 και 81).

46 Προκειμένου, αντιθέτως, για τις μεταγενέστερες αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, κατά την εξέταση της διατηρήσεως της εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, σημασία έχει αν, από της εγγραφής του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας στον κατάλογο αυτόν ή από της τελευταίας επανεξετάσεως, η πραγματική κατάσταση μεταβλήθηκε κατά τρόπον ώστε να μην μπορεί πλέον να συναχθεί το αυτό συμπέρασμα σε σχέση με την ανάμειξη του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψη 82).

47 Εν προκειμένω, με τις σκέψεις 173 και 202 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ο κατάλογος των τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να έχουν τελέσει από το 2005, ο οποίος περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο για την εκ μέρους του Συμβούλιου διατήρηση του μέτρου της δεσμεύσεως των κεφαλαίων των LTTE. Με τις σκέψεις 187 και 204 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αναφορά σε οιαδήποτε νέα τρομοκρατική πράξη την οποία το Συμβούλιο εντάσσει στην αιτιολογία που παραθέτει επ' ευκαιρία επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 πρέπει να έχει αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου και εθνικής αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή. Το Γενικό Δικαστήριο, έχοντας διαπιστώσει, ιδίως με τις σκέψεις 186 και 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο είχε θεμελιώσει τις εκτιμήσεις περί των τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να έχουν τελέσει από το 2005 όχι επί τέτοιων αποφάσεων, αλλά επί πληροφοριών που το ίδιο είχε αντλήσει από τον Τύπο και από το Διαδίκτυο, ακύρωσε συνακολούθως τις επίδικες πράξεις.

– Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

48 Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο όφειλε να παρέχει επί τακτικής βάσεως νέους λόγους για τη διατήρηση των LTTE στον επίμαχο κατάλογο και ότι, ενόσω δεν υφίσταντο στοιχεία συνηγορούντα υπέρ της διαγραφής της εν λόγω οντότητας από τον κατάλογο αυτόν, δεν μπορούσε να διατηρήσει τους LTTE στον εν λόγω κατάλογο επί τη βάσει και μόνον των εθνικών αποφάσεων που είχαν δικαιολογήσει την αρχική εγγραφή τους σε αυτόν.

49 Από την εξέταση του πρώτου λόγου αναιρέσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι οι επίδικες πράξεις είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένες όσον αφορά την εγγύηση ότι η απόφαση των ινδικών αρχών ελήφθη υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως είναι, εκ τούτου, αλυσιτελές στον βαθμό κατά τον οποία αφορά την απόφαση των ινδικών αρχών.

50 Στον βαθμό κατά τον οποίο το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως αφορά τις αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, τουλάχιστον σιωπηρώς, ότι οι αποφάσεις αυτές δεν συνιστούσαν, αυτές καθ' εαυτές, επαρκή βάση για τη διατήρηση της εγγραφής των LTTE στον επίμαχο κατάλογο.

51 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι από την προπαρατεθείσα με τη σκέψη 46 της παρούσας αποφάσεως νομολογία προκύπτει ότι, στο πλαίσιο επανεξετάσεως βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, το Συμβούλιο δύναται να διατηρήσει την εγγραφή του θιγόμενου προσώπου ή της θιγόμενης οντότητας στον επίμαχο κατάλογο εάν εκτιμά ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεώς του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες ο οποίος δικαιολόγησε την αρχική εγγραφή στον κατάλογο αυτόν. Επομένως, η διατήρηση προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο συνιστά κατ' ουσίαν παράταση της αρχικής εγγραφής.

52 Στο πλαίσιο του ελέγχου του ζητήματος κατά πόσον εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του προσώπου ή της οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, πρέπει να λαμβάνεται δεόντως υπόψη η τύχη της εθνικής αποφάσεως που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής του προσώπου ή της οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, ειδικότερα δε ενδεχόμενη κατάργηση ή ανάκληση αυτής της εθνικής αποφάσεως λόγω νέων πραγματικών περιστατικών ή στοιχείων ή λόγω τροποποιήσεως της εκτιμήσεως της αρμόδιας εθνικής αρχής.

53 Δεδομένου τούτου, τίθεται εν προκειμένω το ζήτημα κατά πόσον η διατήρηση εν ισχύι της εθνικής αποφάσεως που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής στον επίμαχο κατάλογο αρκεί, αυτή καθ' εαυτήν, για τη διατήρηση της εγγραφής του προσώπου ή της οντότητας στον κατάλογο αυτόν.

54 Στο πλαίσιο αυτό, εάν, συνεπεία του χρόνου που εντωμεταξύ παρήλθε και της μεταβολής των περιστάσεων της υποθέσεως, το γεγονός ότι η εθνική απόφαση που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής αποφάσεως παραμένει εν ισχύι δεν δύναται, αυτό καθ' εαυτό, να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του προσώπου ή της οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, το Συμβούλιο οφείλει να θεμελιώσει τη διατήρηση της εγγραφής του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής στον εν λόγω κατάλογο επί επικαιροποιημένης αξιολογήσεως της καταστάσεως, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 156).

55 Εν προκειμένω, μεσολάβησε σημαντικό χρονικό διάστημα από της εκδόσεως, το 2001, των αποφάσεων του Ηνωμένου Βασιλείου που χρησίμευσαν ως βάση της αρχικής εγγραφής των LTTE στον επίμαχο κατάλογο, έως την εγγραφή αυτήν, η οποία επήλθε το 2006, και, εν συνεχεία, έως την έκδοση των

επίδικων πράξεων, κατά τα έτη 2011-2014. Εξάλλου, όπως επισήμανε το Συμβούλιο με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, οι LTTE υπέστησαν στρατιωτική ήττα, η οποία ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση της Σρι Λάνκα τον Μάιο του 2009 και η οποία αποδυνάμωσε σημαντικά αυτήν την οργάνωση. Το Συμβούλιο όφειλε, ως εκ τούτου, να θεμελιώσει τη διατήρηση της εγγραφής των LTTE στον κατάλογο αυτόν επί πιο πρόσφατων στοιχείων, τα οποία να αποδεικνύουν ότι ο κίνδυνος αναμείξεως των LTTE σε τρομοκρατικές δραστηριότητες εξακολουθούσε να υφίσταται. Συνεπώς, εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, τουλάχιστον σιωπηρώς, ότι οι αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου δεν συνιστούσαν αυτές, καθ' εαυτές, επαρκή δικαιολογητική βάση για τις επίδικες πράξεις.

56 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

57 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, ιδίως με τις σκέψεις 187 έως 189, 202 έως 204 και 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, προκειμένου να διατηρεί την εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, το Συμβούλιο πρέπει να στηρίζεται αποκλειστικώς σε στοιχεία που περιλαμβάνονται σε εθνικές αποφάσεις αρμοδίων αρχών και ότι αυτό, στηριζόμενο, εν προκειμένω, σε πληροφορίες αντληθείσες από τον Τύπο και από το διαδίκτυο, είχε παραβεί τόσο το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931 όσο και την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

58 Όσον αφορά, πρώτον, το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι το άρθρο αυτό διακρίνει μεταξύ, αφενός, της αρχικής εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής αυτής θέσεως, και, αφετέρου, της διατηρήσεως της εγγραφής προσώπου ή οντότητας ήδη εγγεγραμμένου/ης στον κατάλογο αυτόν, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως.

59 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, η αρχική εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο προϋποθέτει εθνική απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή ή απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών διατάσσουσα την επιβολή κυρώσεως.

60 Αντιθέτως, μια τέτοια προϋπόθεση δεν προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής αυτής θέσεως, κατά το οποίο «[τ]α ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μια φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρηση τους στον κατάλογο δικαιολογείται».

61 Η διάκριση αυτή εξηγείται από το γεγονός ότι, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως, η διατήρηση της εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο συνιστά, κατ' ουσίαν, παράταση της αρχικής εγγραφής και προϋποθέτει, επομένως, ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ο οποίος είχε διαπιστωθεί αρχικώς από το Συμβούλιο επί τη βάσει της εθνικής αποφάσεως που χρησίμευσε ως δικαιολογητική βάση αυτής της αρχικής εγγραφής.

62 Επομένως, μολονότι το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 ορίζει ότι το Συμβούλιο οφείλει να προβαίνει, τουλάχιστον ανά εξάμηνο, σε εξέταση, προκειμένου να βεβαιώνεται ότι εξακολουθούν να συντρέχουν λόγοι για τη «διατήρηση» της εγγραφής προσώπου ή οντότητας ήδη εγγεγραμμένου/ης στον εν λόγω κατάλογο επί τη βάσει εθνικής αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, η διάταξη αυτή δεν απαιτεί να έχει αποτελέσει οιοδήποτε νέο στοιχείο επί του οποίου το Συμβούλιο στηρίζεται προκειμένου να δικαιολογήσει τη διατήρηση της εγγραφής του προσώπου ή της οντότητας στον επίμαχο κατάλογο αντικείμενο εθνικής αποφάσεως ληφθείσας από αρμόδια αρχή, μεταγενέστερης εκείνης που χρησίμευσε ως βάση της αρχικής εγγραφής. Επιβάλλοντας έναν τέτοιο όρο, το Γενικό Δικαστήριο μετέφερε τη σχετική με την ύπαρξη τέτοιας αποφάσεως προϋπόθεση, η

οποία προβλέπεται από το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 αποκλειστικώς για την αρχική εγγραφή προσώπου ή οντότητας στον εν λόγω κατάλογο, στις επανεξετάσεις στις οποίες το Συμβούλιο οφείλει να προβαίνει βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής αυτής θέσεως. Το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε κατ' αυτόν τον τρόπο τη διάκριση μεταξύ της αποφάσεως περί αρχικής εγγραφής προσώπου ή οντότητας στον επίμαχο κατάλογο και της μεταγενέστερης αποφάσεως περί διατηρήσεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας στον κατάλογο αυτόν.

63 Διαπιστώνεται περαιτέρω ότι η προκριθείσα από το Γενικό Δικαστήριο ερμηνεία του άρθρου 1 της κοινής θέσεως 2001/931 βασίζεται, τουλάχιστον σιωπηρώς, στην εκτίμηση ότι είτε οι αρμόδιες εθνικές αρχές λαμβάνουν τακτικώς αποφάσεις οι οποίες δύνανται να χρησιμεύουν ως βάση των επανεξετάσεων στις οποίες οφείλει να προβαίνει το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, είτε το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να ζητεί, εν ανάγκη, από τις αρχές αυτές να λαμβάνουν τέτοιες αποφάσεις.

64 Πλην όμως, μια τέτοια εκτίμηση δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο δίκαιο της Ένωσης.

65 Διευκρινίζεται, συναφώς, ότι το γεγονός, το οποίο επισημάνθηκε από το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 210 και 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα κράτη μέλη ενημερώνουν το Συμβούλιο για τις αποφάσεις που εκδίδονται από τις αρμόδιες αρχές τους και τις διαβιβάζουν σε αυτό δεν σημαίνει ότι οι αρχές αυτές υποχρεούνται να εκδίδουν επί τακτικής βάσεως ή, τουλάχιστον, οσάκις παρίσταται ανάγκη αποφάσεις οι οποίες δύνανται να χρησιμεύσουν ως βάση των επανεξετάσεων αυτών.

66 Αφετέρου, εν αντιθέσει προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 213 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ελλείψει οιασδήποτε ειδικής βάσεως στο πλαίσιο του συστήματος περιοριστικών μέτρων που καθιερώνεται με την κοινή θέση 2001/931, η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, η οποία κατοχυρώνεται από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, δεν παρέχει στο Συμβούλιο την εξουσία να απαιτεί από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών να εκδίδουν, εν ανάγκη, εθνικές αποφάσεις που δύνανται να χρησιμεύουν ως βάση των επανεξετάσεων στις οποίες το ίδιο οφείλει να προβαίνει, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 6, αυτής της κοινής θέσεως.

67 Αντιθέτως, επισημαίνεται ότι το σύστημα αυτό δεν προβλέπει μηχανισμό ο οποίος θα παρείχε στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να έχει στη διάθεσή του, εν ανάγκη, εθνικές αποφάσεις, εκδοθείσες μετά την αρχική εγγραφή του προσώπου ή της οντότητας στον επίμαχο κατάλογο, προκειμένου να διενεργεί τις επανεξετάσεις στις οποίες οφείλει να προβαίνει βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της εν λόγω κοινής θέσεως και στο πλαίσιο των οποίων υποχρεούται να εξακριβώνει ότι ο κίνδυνος αναμείξεως του συγκεκριμένου προσώπου ή της συγκεκριμένης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες εξακολουθεί να υφίσταται. Ελλείψει τέτοιου μηχανισμού, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το σύστημα αυτό απαιτεί από το Συμβούλιο να διενεργεί αυτές τις επανεξετάσεις αποκλειστικώς επί τη βάσει τέτοιων εθνικών αποφάσεων, διότι, σε αντίθετη περίπτωση, θα περιορίζονταν αδικαιολογήτως τα μέσα που το Συμβούλιο διαθέτει προς τούτο.

68 Τέλος, διαπιστώνεται ότι, εν αντιθέσει προς ό,τι δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως με τις σκέψεις 187 και 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η εκ μέρους του ερμηνεία του άρθρου 1 της κοινής θέσεως 2001/931 δεν δικαιολογείται ούτε από την ανάγκη προστασίας των θιγόμενων προσώπων ή οντοτήτων.

69 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι, όσον αφορά την αρχική εγγραφή στον επίμαχο κατάλογο, το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα προστατεύονται, μεταξύ άλλων, μέσω της δυνατότητας προσβολής τόσο των εθνικών αποφάσεων που χρησίμευσαν ως βάση της εγγραφής αυτής, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, όσο και της ίδιας της εγγραφής, ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

70 Όσον αφορά τις μεταγενέστερες αποφάσεις περί δεσμεύσεως κεφαλαίων, το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα προστατεύονται μέσω της δυνατότητας προσβολής αυτών ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Ο τελευταίος οφείλει, ειδικότερα, να ελέγχει, αφενός, αν έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολογήσεως και, συνεπώς, αν η παρεχόμενη αιτιολογία είναι αρκούντως ακριβής και συγκεκριμένη και, αφετέρου, αν η αιτιολογία αυτή είναι τεκμηριωμένη (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 118 και 119, καθώς και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 64).

71 Διευκρινίζεται συναφώς ότι το θιγόμενο πρόσωπο ή η θιγόμενη οντότητα δύνανται, στο πλαίσιο της προσφυγής που ασκούν κατά της διατηρήσεώς τους στον επίμαχο κατάλογο, να αμφισβητήσουν το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων το Συμβούλιο στηρίζεται προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ανεξαρτήτως της πηγής, εθνικής αποφάσεως εκδοθείσας από αρμόδια αρχή ή άλλης πηγής, από την οποία αντλούνται τα στοιχεία αυτά. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να αποδείξει το υποστατό των προβαλλόμενων πραγματικών περιστατικών και στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει την ακρίβεια αυτών (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψεις 121 και 124, καθώς και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψεις 66 και 69).

72 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο, στηριζόμενο, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, σε στοιχεία αντληθέντα από άλλες πηγές και όχι από εθνικές αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες αρχές, είχε παραβεί το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931.

73 Όσον αφορά, δεύτερον, τη διαπιστωθείσα από το Γενικό Δικαστήριο παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τη σκέψη 225 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην έλλειψη μνείας, όσον αφορά τον κατάλογο των τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να έχουν τελέσει από το 2005 και ο οποίος περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, σε εθνικές αποφάσεις αρμοδίων αρχών. Η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου διαπίστωση παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως συνιστά, επομένως, άμεση συνέπεια της διαπιστώσεως παραβάσεως του άρθρου 1 της κοινής θέσεως 2001/931, διαπιστώσεως η οποία, όπως έγινε δεκτό, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

74 Συνεπώς, η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την ερμηνεία του εν λόγω άρθρου 1 έχει ως αποτέλεσμα να ενέχει ομοίως πλάνη περί το δίκαιο η διαπίστωσή του περί παραβάσεως, εκ μέρους του Συμβουλίου, της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

75 Υπενθυμίζεται, εντούτοις, ότι, εάν από το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της αποφάσεως αυτής βασίζεται σε άλλους νομικούς λόγους, η παραβίαση αυτή δεν είναι ικανή να οδηγήσει σε αναίρεση της αποφάσεως αλλά επιβάλλεται αντικατάσταση του σκεπτικού της αποφάσεως αυτής (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 150, καθώς και της 5ης Μαρτίου 2015, Επιτροπή κ.λπ. κατά Versalis κ.λπ., C-93/13 P και C-123/13 P, EU:C:2015:150, σκέψη 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

76 Εν προκειμένω συντρέχει ακριβώς τέτοια περίπτωση.

77 Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 167 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Συμβούλιο αναφέρεται, με τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, στη στρατιωτική ήττα των LTTE, που ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση της Σρι Λάνκα τον Μάιο του

2009, διατυπώνοντας την εκτίμηση ότι, «καίτοι η [...] ήττα [αυτή] έχει αποδυναμώσει σημαντικά τη διάρθρωσ[η] [των LTTE], η πιθανή πρόθεση της οργάνωσης αυτής είναι να συνεχίσει τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Σρι Λάνκα».

78 Όσον αφορά τα στοιχεία επί των οποίων το Συμβούλιο θεμελίωσε αυτήν την εκτίμηση, το μοναδικό στοιχείο που το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση είναι ένας κατάλογος τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να έχουν τελέσει από το 2005, ο οποίος περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το χρονικό διάστημα που ο εν λόγω κατάλογος καλύπτει εκτείνεται, κατά τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, έως τον Απρίλιο του 2009 ή έως τον Ιούνιο του 2010. Συναφώς, από τη διαβιβασθείσα στο Δικαστήριο δικογραφία προκύπτει ότι, μολονότι στις αιτιολογικές εκθέσεις του πρώτου και του δεύτερου εκ των επίδικων εκτελεστικών κανονισμών, ήτοι των εκτελεστικών κανονισμών 83/2011 και 687/2011 (στο εξής, από κοινού: δύο πρώτοι εκ των επίδικων κανονισμών), γίνεται μνεία σε τρεις τρομοκρατικές πράξεις που οι LTTE φέρονται να τέλεσαν κατά το διάστημα μεταξύ 27ης Απριλίου και 12ης Ιουνίου 2010 και, συνεπώς, μετά τη στρατιωτική ήττα τους η οποία σημειώθηκε τον Μάιο του 2009, εν συνεχεία το Συμβούλιο τροποποίησε την αιτιολογία των επίδικων πράξεων απαλείφοντας τη μνεία στις τρεις αυτές πράξεις από τις αιτιολογικές εκθέσεις των λοιπών έξι επίδικων κανονισμών, ήτοι από τους εκτελεστικούς κανονισμούς 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 και 790/2014 (στο εξής, από κοινού: λοιποί έξι εκ των επίδικων κανονισμών). Η τελευταία τρομοκρατική ενέργεια για την οποία γίνεται λόγος στις αιτιολογικές εκθέσεις των λοιπών έξι εκ των επίδικων κανονισμών ανάγεται χρονικώς στις 12 Απριλίου 2009 και, συνεπώς, είναι προγενέστερη της εν λόγω στρατιωτικής ήττας. Με τις γραπτές απαντήσεις του στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο εξήγησε ότι αυτή η τροποποίηση συνιστούσε «επικαιροποίηση» των αιτιολογικών εκθέσεων των επίδικων πράξεων, στην οποία προέβη λόγω των νέων πληροφοριών που εντωμεταξύ απέκτησε.

79 Επομένως, ελλείψει οιασδήποτε άλλης σημαντικής πληροφορίας, οι αιτιολογικές εκθέσεις των λοιπών έξι εκ των επίδικων κανονισμών δεν μνημονεύουν κανένα στοιχείο ικανό να θεμελιώσει την εκτίμηση του Συμβουλίου ότι, παρά την εν λόγω στρατιωτική ήττα, οι LTTE σκόπευαν πιθανώς να συνεχίσουν τις τρομοκρατικές επιθέσεις στη Σρι Λάνκα. Πλην όμως, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η ίδια αυτή στρατιωτική ήττα συνιστούσε σημαντική μεταβολή συνθηκών, ικανή να θέσει εν αμφιβόλω την εξακολούθηση του κινδύνου αναμείξεως των LTTE σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, το Συμβούλιο όφειλε να αναφερθεί, με τις εν λόγω αιτιολογικές εκθέσεις, σε στοιχεία ικανά να θεμελιώσουν αυτήν την εκτίμηση. Συνεπώς, οι λοιποί έξι εκ των επίδικων κανονισμών περιέχουν ανεπαρκή αιτιολογία, ικανή να συνεπιφέρει την ακύρωσή τους.

80 Όσον αφορά τους δύο πρώτους εκ των επίδικων κανονισμών, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο κατήργησε και αντικατέστησε τους κανονισμούς αυτούς με τους επόμενους επιδίκους εκτελεστικούς κανονισμούς, επικαιροποιώντας παράλληλα τους λόγους που παρατίθενται στις αιτιολογικές εκθέσεις, λόγω των νέων πληροφοριών που είχαν εντωμεταξύ περιέλθει στην κατοχή του. Η επικαιροποίηση αυτή οδήγησε στην απαλοιφή της μνείας των τριών τρομοκρατικών πράξεων που οι LTTE φέρονται να τέλεσαν κατά το διάστημα μεταξύ 27ης Απριλίου και 12ης Ιουνίου 2010 και, συνεπώς, μετά τη στρατιωτική ήττα τους. Εξάλλου, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, το Συμβούλιο δεν αναφέρθηκε στη μνεία αυτών των τριών φερόμενων ως τρομοκρατικών πράξεων, παρά την τεθείσα από το Δικαστήριο ερώτηση περί του κατά πόσον η αιτιολογία των επίδικων πράξεων ως προς την πιθανή πρόθεση των LTTE για συνέχιση των τρομοκρατικών επιθέσεων στη Σρι Λάνκα, ακόμη και μετά τη στρατιωτική ήττα τους τον Μάιο του 2009, ήταν επαρκής. Είναι, συνεπώς, πρόδηλο ότι η μνεία των εν λόγω τριών φερόμενων ως τρομοκρατικών πράξεων δεν δύναται, εν πάση περιπτώσει, να αποτελέσει επαρκή δικαιολογητική βάση για τους δύο πρώτους εκ των επίδικων κανονισμών.

81 Υπό τις συνθήκες αυτές, το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να θεωρηθεί επαρκώς τεκμηριωμένο ως προς το σύνολο των επίδικων πράξεων. Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

82 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Ηνωμένο Βασίλειο και την Επιτροπή, επισημαίνει ότι, με τις σκέψεις 177 και 205 έως 208 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη δεχόμενο ότι η απόφαση του Ηνωμένου Βασιλείου του 2001 περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE συνιστούσε επαρκή δικαιολογητική βάση για τη διατήρηση της εγγραφής τους στον επίμαχο κατάλογο. Κατά το Συμβούλιο, πεπλανημένως το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η απουσία, από τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, μνείας σε στοιχεία θεμελιούντα την ως άνω απόφαση εμπόδιζε το Συμβούλιο να στηριχθεί σε αυτήν. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, εν αντιθέσει προς ό,τι δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο, δεν ήταν αναγκαίο να γνωρίζει το Γενικό Δικαστήριο τους λόγους επί των οποίων ήταν θεμελιωμένη η εν λόγω απόφαση, καθώς οι λόγοι αυτοί δεν υπόκεινται στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης.

83 Οι LTTE αμφισβητούν τα επιχειρήματα αυτά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

84 Διαπιστώνεται ότι, στον βαθμό κατά τον οποίο ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αφορά πλάνη περί το δίκαιο στην οποία, κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε κρίνοντας ότι η απόφαση του Ηνωμένου Βασιλείου του 2001 περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE δεν συνιστούσε επαρκή δικαιολογητική βάση για τις επίδικες πράξεις, ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως και το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως εν μέρει ταυτίζονται.

85 Ανεξαρτήτως, όμως, της βασιμότητας του επιχειρήματος που το Συμβούλιο προβάλλει στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως, κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο πεπλανημένως έκρινε ότι η απουσία, από τις αιτιολογικές εκθέσεις των επίδικων πράξεων, μνείας σε στοιχεία θεμελιούντα την ως άνω απόφαση εμπόδιζε το Συμβούλιο να στηριχθεί σε αυτήν, υπενθυμίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, από την εξέταση του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως προκύπτει ότι, αφενός, λόγω του σημαντικού χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε από της εκδόσεως των αποφάσεων του Ηνωμένου Βασιλείου που χρησίμευσαν ως βάση της αρχικής εγγραφής των LTTE στον επίμαχο κατάλογο έως την εγγραφή αυτήν και, εν συνεχεία, έως την έκδοση των επίδικων πράξεων και, αφετέρου, λόγω, της στρατιωτικής ήττας των LTTE που σημειώθηκε τον Μάιο του 2009, η απόφαση του Ηνωμένου Βασιλείου του 2001 περί απαγορεύσεως της δράσεως των LTTE δεν συνιστούσε επαρκή δικαιολογητική βάση για τις επίδικες πράξεις.

86 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

87 Δεδομένου ότι οι προβληθέντες λόγοι αναιρέσεως απορρίφθηκαν στο σύνολό τους, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως κρίνεται αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Το άρθρο 138 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

89 Δεδομένου ότι η αίτηση αναιρέσεως του Συμβουλίου απορρίφθηκε, το Συμβούλιο φέρει, σύμφωνα με το αίτημα των LTTE, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα των LTTE.

90 Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ορίζει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

91 Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο καθώς και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα των Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).**

3) **Η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.**

(υπογραφές)